

Oldřich Kapoun

BÁSNĚ

Ilustrace: Iva Šurkovská

Oldřich Kapoun

BÁSNĚ

Ilustrace: Iva Šurkovská

OBSAH

<u>BÁSNĚ</u>	<u>2</u>
VIDÍN	4
LABUŤ	11
HUDBA	13
ZLATÁ PANNA	16
PŘÍŠERA	22
O KONÍKOVI	27
MLÝN	37
LIŠKA	41
JE BŮH?	43

Vidín

U nás, pod lesem, na stráni
je Vidín - malá víska.
Domky jsou jako na dlani
a okénka jsou nízká.

Chodil už dávno do školy,
ona byla malá.
Šla s ním, až tam, kde jsou topoly,
tolik se o něj bála.

I když byla maličká,
ráda si tam hrála,
někdo jí schoval pod víčka
tmu, které se bála.

On pohladil ji po vlasech,
utřel špinavé slzy...
...ať zatím vidí po hlasech,
že vrátí se brzy.

Když ušel mílí asi sto,
kapradím se brodil,
tak došel jednou na místo,
kam vítr pro sny chodil.

Ulehl tiše do mechu,
hlavu na něj složil.
Tři životy spal bez dechu,
ve čtvrtém snu však ožil.

Před ním stál palác skleněný
zdobený sluncem ryzím.
Šel k němu jako zmámený
pak řekl hlasem cizím:

"Otevři se mi, bráno.
Tvůj pán se domů vrátil!
Mám právo, které má ráno!"
a pak se v záři ztratil.

Když znovu oči otevřel,
ucítil teplo v dlani.
Stříbrnou hvězdu na ní měl
a krůpěj rosy na ní.

Když pak se dotkl bezděky
větvičky nalomené,
zjistil, že jeho doteky
hojí vše poraněné.
V tom v dále slyší troubení.
Dusot lovčích koní
a prchající jeleni,
štěkot psů, co je honí.

V mlází se mihly parohy,
pak zasvištěla střela.
Smrt zatroubila na rohy
a pád velkého těla.